

3. Marts 1860 § 2 ommelder, mangler, kan det, efter forudgaaet Advarsel, og under Iagttagelse af de nærmere Regler, som det nævnte Lovbud indeholder, give hende Tilhold om at søge andet Erhverv. Gives saadant Tilhold, kan Tiltale til Straf for det Forhold, der foranlediger det, ikke finde Sted. Til sidesættelse af Tilholdet straffes, som i Loven af 3. Marts 1860 § 2 bestemt“. Dette vedtoges af Tinget ved 2. Behandling. Ved Afslutningen af denne udtalte Formanden, at „efter de Udtalelser, der ere fremkomne under Mødet i Dag, og som tyde paa en Tvivl om Forstaaelsen af Lovforslagets § 1, en Tvivl, som sikkert fremkommer ved, at man i denne Paragraf har henvist til en i og for sig vanskelig Lov, Loven af 3. Marts 1860 § 2, anser jeg det ikke for rigtigt at sætte Lovforslaget til Forhandling allerede i Tingets næste Møde, idet jeg kunde tænke mig, at der var Ønske til Stede hos Medlemmerne om at overveje Muligheden af en anden og tydeligere Redaktion. Sagen vil altsaa først komme til 3. Behandling i Mødet i Dag 8 Dage“. Ved 3. Behandling vedtoges et af Udvalget stillet Forslag om at give Paragrafen den Affattelse, som den fik i den endelige Lov og som er gengivet ovenfor. Ordføreren sagde derom, at „Udvalget har ikke ment at kunne gaa med til at give dem, der drive Erhverv ved Utugt, en privilegeret Stilling, og har derfor maattet holde paa, at de falde ind under Lovgivningen om Løsgænger, særlig Loven af 1860. Der er dog gjort den Forandring ved Slutningen af dette Ændringsforslag, at der forud for Tilholdet skal gaa en Advarsel, saaledes at de vedkommende, naar de faa denne Advarsel, kunne overveje, hvor vidt de ville søge et hæderligt Erhverv. Hvis de ikke ville det, eller hvis de ikke ere i Stand til at skaffe sig det, maa de selvfølgelig søge til Fattigvæsenet“. Ordføreren tilføjede, at „man har herved søgt at værne dem mod Vilkaarlighed“. Justitsministeren tiltraadte den foreslaaede Affattelse. Overfor C. C. Andersen — der havde stillet Forslag om at stryge Henvisningen til Løsgængeriloven, og som i den Anledning havde udtalt, at man ved den foreslaaede Anvendelse af Løsgængeriloven og ved at overlade det til Politiets Skøn, om det vil skride ind, netop aabner Døren for den Vilkaarlighed, man vil undgaa — bemærkede Ministeren, at det i det Hele taget ikke kan være andet, end at „overordentlig meget maa være overladt til Politiet“, og at dette særlig her i København er Tilfældet. „Der kan være og vil være mange Tilfælde, hvor Erhverv ved Utugt drives, men paa en saadan Maade, at man i og for sig ikke kan sige, at Samfundet i Almindelighed tager nogen Skade deraf. Men der kan være andre Tilfælde, hvor det drives paa lige modsat Maade, og hvor der virkelig vilde være givet dem, der drive dette Erhverv, et Privilegium fremfor alle andre Mennesker, naar ikke Løs-